

K. M. Klausen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til Finansudvalget.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.

Udenfor Dagsordenen har Indenrigsministeren Ordet for at fremsætte et tidligere anmeldt Lovforslag.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting Forslag til Lov om Forsikring mod Følgerne af Ulykkestilfælde.

Den her i Landet bestaaende Ulykkesforsikringslovgivning er bygget stykkevis op. Der er derfor ogsaa over den noget brudstykkeagtigt. Der er ikke Enhed over den. Der er mange smukke Enkeltheder i den, men disse skæmmes af de Mangler, der fremkommer netop derved, at Helheden savnes. Grundlæggende i vor Ulykkesforsikringslovgivning er Loven af 1898 om visse Industriarbejderes Forsikring. Man kan sige, at i denne første Lov om dette Emne er Synsmaaden ikke almindelig, men speciel. Udgangspunktet er ikke Arbejderen, men Bedriften. Lovgivningen siger ikke, at Arbejderen, der kommer til Skade og mister sin Erhvervsevne, overhovedet er saa ulykkeligt stillet, at Samfundet bør drage Omsorg for, at den Erhvervsevne, som er hans eneste økonomiske Kapital, kan blive forsikret; den siger, at der er visse Erhverv, som er mere farlige end andre, og de Erhverv, der saaledes udsætter de i dem sysselsatte Arbejdere for større Risiko end andre Erhverv, bør holde Arbejderne forsikrede. Det er meget forklarligt, at denne Synsmaade og denne Lov blev Udgangspunktet for hele vor Ulykkesforsikring, thi det var her, det var lettest at faa Øje paa Ansaret. Hele den industrielle Udvikling havde bidraget til, at det ikke faldt vanskeligt at se, at naar en Bedrift i særlig Grad udsætter sine Arbejdere for Livsfare eller for Ødelæggelse af Helbredet, er der Anledning til at tage særlige Forholdsregler. Men efter at denne Lov var givet, arbejdede man sig mere og mere frem til en almindelig Synsmaade. De senere Love om dette Emne har en mere almindelig Karakter, selv om de er meget forskellige i deres Omfang og deres

Metoder. Lovene af 1900 og 1906 om Forsikring i Fiskeri og mindre Søfart, af 1905 om Søfolks Forsikring og af 1908 om Forsikring af Landbrugets Arbejdere viser en opadstigende Linie i saa Henseende, og den sidste Lov, den om Forsikring af Landbrugets Arbejdere, er langt den mest omfattende ogsaa i Principet. Antallet af Industriarbejdere, der er forsikrede efter den første Lov, er 150,000, Antallet af dem, der er forsikrede efter Landbrugsforsikringsloven, er 300,000. I Landbruget er det Skel, der er draget mellem Forsikringspligt og Ikke-Forsikringspligt, bestemt af Ejendommens Størrelse; i øvrigt er Forsikring almindelig, Synsmaader har ikke der været afgørende.

Jeg nævned, at disse Love er meget forskellige i deres Metoder ligesom i Omfanget. Jeg skal anføre nogle af Forskellighederne. I Industrieforsikringslovgivningen har Arbejdsgiveren Erstatningsansvar, han hæfter selv, medmindre han afgiver sin Risiko. I Fiskeriulykkesforsikringen og den Lov, der gælder den mindre Søfart, har Arbejdsgiveren intet Ansvar, her maa Arbejderen selv forsikre sig. Der er skabt ham en gunstig Adgang dertil, og han kan, hvis han har en Arbejdsgiver, faa sin Præmie godtgjort. Arbejdsgiveren selv har ogsaa Adgang til en frivillig Forsikring for sig. Den Arbejder, der ingen Arbejdsgiver har, har den samme Adgang. Staten yder et Tilskud. Systemet her er helt forskelligt fra det, der findes i Industri-loven. I Loven om Søfolks Forsikring er man vendt tilbage til Arbejdsgiverens Ansvar, men har nu tilføjet Forpligtelsen for ham til at afgive Risikoen. Det samme opretholdes i Landbrugsforsikringsloven. Arbejdsgiveren har her Ansaret og Forpligtelse til at afgive Risikoen, og her er paa ny tilføjet Adgangen til en frivillig Forsikring for de mindre Arbejdsgivere selv og for deres Medhjælpere. Man vil se, at i disse Love er Forskellen saa stor, at man her finder Erstatningsansvar for Arbejdsgiveren med Forpligtelse til at afgive denne Risiko og uden denne Forpligtelse og intet Erstatningsansvar for Arbejdsgiveren. Man finder Adgang til frivillig Forsikring og ingen saadan Adgang. Man finder Statstilskud og intet Statstilskud.

Det er klart, at naar en Lovgivning som denne er saa uensartet, at det eneste, der holder den sammen, er selve det Raad, der forvalter den, Arbejderforsikringsraadet, vil der opstaa Ønsket om at tilvejebringe Ensartethed i Lovgivningen. Det er forklarligt, at der er en Tilbøjelig-